

גיבור אלמוני

חבורה של חברים קולניים ובני משפחותיהם
פוגשים בפארק הירקון, צעיר עדין ושקט עם בנו
אחד מהם מתעמת איתו ואף פוגע בו...
אך רגע לאחר מכן העולם מתהפך עליו...
סיפור גבורה יוצא דופן
עם סיום מפתיע ומרגש שכמותו לא שמעתם מימכם

הסיפור שאני רוצה לספר לך, התרחש לפני כתשעה חודשים.

היינו כמה משפחות בפארק הירקון עם הילדים. הילדים משחקים
במתקנים, הגדולים על אופניים, הנשים מפטטות, ואנחנו הגברים עושים
מנגל. אני רוצה לציין, בלי קשר לסיפור, ואולי עם קשר, שכולנו אנשים
חילוניים עם כבוד לדת. כולנו חברים עוד מימי הנעורים, ונוהגים לצאת
מפעם לפעם באמצע השבוע לפיקניק.

לצידינו בדשא התמקם צעיר דתי, עם ילד קטן מאוד, ושיחק אֶתו בכדור,
לא בדיוק שמנו לב אליו.

ואז חבר שלי, תומר, הלך לרכב שלו שחנה בחניון להביא פיתות או
משהו, ומיד חזר עצבני כולו: "יש איזה אופנוע שחונה קרוב לדלת של
הרכב, לא יכולתי להיכנס".

תומר הוא מנהיג טבעי של החברה שלנו, בחור גבוה, בריון, עם פיוזים
קצרים. הוא בנאדם עם לב טוב עד ש מ ע צ ב נ י ם אותו, והאופנוע הזה
משום מה עצבן אותו.

"של מי האופנוע", צועק תומר, כאילו יש סיכוי שמישהו מאלה הנופשים בפארק ישמע אותו.

למרבה ההפתעה, הבחור הצנום עם הילד שואל אותו: "אתה מדבר על אופנוע של 'איחוד הצלה'?"

"כן, עם ארגז גדול מאחורה. אדום לבן. הוא שלך?"

"כן, הוא שלי".

"אז תיקח את הרגליים שלך ותעיף אותו משם לכל הרוחות", אומר תומר.

הבחור שואל: "למה לדבר ככה? תדבר יפה".

"לדבר יפה אמרת? עוד מעט תרגיש את נחת זרועי בלי לדבר ב כ ל ל, תעיף את האופנוע לפני שאני יוצא עליך".

הבחור הביט בו, היה נראה פגוע. "היית רוצה שידברו ככה ליד הילד שלך?" שאל.

תומר ניגש אליו בצעדים מאיימים. הוא רצה ממש להכות אותו. כאן אנחנו עצרנו אותו ואמרנו לבחור: "עזוב, תזיז את האופנוע וזהו. אל תסתבך אתו".

האמת, בלבי לא תמכתי בתומר, ואני מאמין שגם חבריי לא, אבל הוא היה החבר שלנו, והבחור לא. ובקודים שלנו, זה הספיק כדי לתמוך בתומר. והבחור? מה הוא מעניין אותנו בכלל?

הצעיר לקח את הבן שלו והלך, מושפל כולו. אצלנו השתררה שתיקה. השתיקה הזו זעקה את כל מה שכל אחד מאתנו הרגיש בלבנו. למה הוא היה חייב להשפיל אותו ככה? ובכלל, הרי הוא לקח את הפיתות מהצד השני של הרכב, למה היה דחוף כל כך להטריד את הבחור?

לתומר לא אמרנו כלום, אבל הרגשנו אשמים שגם אנחנו חלק מההשפלה הזו.

הצעיר חוזר אחרי מספר דקות וממשיך לשחק עם הבן שלו.
מה שקרה דקות אחדות לאחר מכן הפך את הקערה על פיה.

לפתע שמענו צעקה: "חגית נפלה מהסולם".

חגית היא בתו של תומר. בת שש. היא שיחקה עם ילדינו האחרים ועם עוד כמה עשרות על סולם חבלים. היא פשוט צנחה מראש הסולם, וכל הילדים החלו לצעוק שמהו קרה לה. רצנו לשם כמו מטורפים. חגית שכבה על החול. כחולה לגמרי. ניכר היה שהיא אינה נושמת.

תומר התקרב והחל לצעוק: "חגית, חגית, תתעוררי! הצילו, שמישהו יעזור! שמישהו יזעיק אמבולנס!" הצעקות שלו נשמעו בכל הפארק.

ולפתע מופיע הבחור הצעיר שהוא לידי, מניח בידי את הילד שלו. "תשמור עליו, אני מגיע לעזור", ולפני שיכולתי לומר מה או מי, הוא נעלם בריצה מטורפת.

קשה לי לתאר את הרגעים הללו. היו שם כמה עשרות אנשים שרואים מול עיניהם אסון נורא, ואיש מהם אינו יכול לעשות דבר בנידון. איני יכול לתאר את תחושת חוסר האונים הזו. פשוט לא.

ובתוך הכאוס הזה אנחנו שומעים אזעקת אמבולנס. לא הבנו איך הגיע אמבולנס עוד לפני שמישהו הזמין. מהר מאד קיבלנו את התשובה. האזעקה הגיעה מכיוונו של אופנוע אדום לבן עם ארגז גדול מאחורה... האופנוע שעליו היה רשום "איחוד הצלה".

הבחור הצעיר שישב עליו ירד במהירות, פתח בידיים מיומנות את הארגז, הוציא משם כמה פריטים וניגש אל הילדה.

זה היה כל כך משונה. תומר החזק והחסון רעד כמו ילדה קטנה, והבחור העדין הזה הפך ברגע למפקד ולשולט באירוע. הוא זרק הוראות לאנשים: "תחזיק את זה, תגיש לי את זה, רוצן לאופנוע ותביא לי את

השקית הכחולה, כעת תקרע אותה בעדינות..." במקביל, שידר במכשיר הקשר שלו: "תביאו לכאן אמבולנס. מקרה ראש, אובדן נשימה".

הבטנו בו כמלאך וכמושיע. הוא פעל בקור רוח ובמיומנות מקצועית, ובתוך דקה החלה חגית, שהייתה נראית חסרת חיים, לזוז ולהשתעל.

הוא הצליח להחיות אותה.

זעקות בכי של נשים נשמעו, וגם אנחנו הגברים בכינו. הצעיר היה מרוכז, ממשיך להשגיח על הילדה ולדבר עם מוקד כלשהו.

לאחר דקות אחדות שנדמו כנצח, מגיעה אלונקה. פראמדיק ועוד שני גברים מובילים את הילדה לאמבולנס. תומר ניגש לבחור ואומר לו: "סליחה, אני... אני מצטער", ובוכה כולו.

הבחור אומר לו: "אין זמן, תעלה לאמבולנס. יהיה בסדר".

והאמבולנס מסתלק ביללה.

באנו אליו כולנו. חיבקנו אותו וביקשנו סליחה. איני יכול לתאר מה היה שם.

היינו נרגשים והבנו שקרה פה משהו שאינו קורה לבנאדם בחיים.

ביקשנו ממנו את השם ואת הטלפון שלו, ואמרנו שנשמור על קשר.

באנו לבית החולים. הילדה יצאה מכלל סכנה. תומר היה שבור ואומלל. הוא כל כך התבייש ביחסו אל האיש שהציל את בתו.

למחרת התקשר אליו. בכה, ביקש סליחה ואמר לו: "אני רוצה לפצות אותך בכסף", אבל הבחור הרגיע אותו ואמר: "זה בסדר, אני מוחל לך". במקביל ניסה להפחית ממה שעשה: "אנחנו ב'איחוד הצלה' עושים בכל שבוע את הדברים האלה. זה השכר שלנו. חלילה, אני לא אקח ממך שום פרוטה".

תומר לחץ עליו, אך הוא התעקש: "אם אתה רוצה, תתרום ל'איחוד הצלה'. אני לא אקח ממך שום תשלום".

חגית שוחררה מבית החולים כעבור שלושה ימים, אבל תומר לא נרגע. הנפש שלו סערה. הוא הודיע לנו שהוא רוצה לעשות מסיבת הודיה ולהזמין את הבחור כאורח הכבוד.

הוא קבע מסיבה לעוד שבוע, במוצאי שבת, ותיאם עם הבחור שיגיע. הוא הבטיח לו לעשות התרמה ל'איחוד הצלה' כאות תודה. הבחור הסכים. כאן לכאורה מסתיים הסיפור, אך איש מאתנו לא העלה על דעתו שהסיפור הזה יסתיים אחרת לגמרי.

ביום חמישי אור לכ"ג באייר תשע"ז, יומיים לפני מסיבת ההודיה, בשעה 3:30 בלילה הוזעק הצעיר, אפי גדסי שמו, לטיפול באירוע חירום רפואי. בדרך, ברחוב מנשה בן ישראל בירושלים, פגע בו נהג מונית בעוצמה. אפי נהרג במקום.

בטח שמעתם על אפי גדסי, מתנדב 'איחוד הצלה' שנהרג בדרך למילוי תפקידו.

הוא האיש שבסייעתא דשמיא הציל את חגית.

השמועה הגיעה אלינו, והחיים שלנו לא חזרו להיות כפי שהיו.

כולנו הגענו להלוויה.

בכינו כמו ילדים קטנים. החזקנו את תומר, שהיה קרוב לעילפון. איני יכול לתאר את הצער שלו, ולא פחות מכך את תחושת האשמה שלו. הרגענו אותו שהוא ביקש ממנו סליחה ואפי מחל לו, אבל הוא הרגיש כאילו חלק מהלב שלו מת.

כמה שאנחנו התחזקנו - תומר התחזק פי כמה. אני מדבר על כיפה גדולה שלו, תפילות, שמירת שבת מלאה. הכול בזכותו ולעילוי נשמתו של אפי.

תומר ארגן בין כל חבריו מגבית לרכישת אופנוע של 'איחוד הצלה', ואופנוע זה יימסר בעוד כחודש לארגון.

זה הסיפור על אפי גדסי ז"ל, שמייצג את מאות מתנדבי 'איחוד הצלה' שעושים עבודת קודש שלא על מנת לקבל פרס, וכפי שהעיד המקרה שלנו, לפעמים עבודת הקודש הזו כרוכה באי נוחות, חוסר שינה ואפילו פגיעות וחוסר כבוד.

שיהיה הסיפור הזה והמסר שבו לעילוי נשמתו של המתנדב המסור אפי בן משה גדסי.

